

Καρλοβασίω ἰατρὸς κ. Μανταφούνης, ἀπὸ τὴν μετριοφροσύνην τοῦ ὁποίου ζητοῦμεν συγγνώμην διὰ τὰς ὀλίγας ᾧδε ἀλλὰ δικαίας λέξεις, ἅς κατὰ καθῆκον ἐχαράξκμεν περὶ τοῦ πολυτίμου ἀνδρός.

Ο ΦΥΓΑΣ

Στὴ γῆ ρίχνει τ' ἄρματά του,
 ἄγριος φεύγει ἀπ' τὴ μάχη,
 στὸ τρελλὸ τὸ πέρασιά του
 χαμηλώνουνε οἱ βοᾶχοι,
 τὰ ποτάμια βεθαθαίνουν,
 ξωτικά καὶ λάμιες βγαίνουν,
 ποῦ φοβέrais ξεφωνοῦν
 καὶ παντεῦ τὸν κυνηγοῦν.

Ἄν κλαράκι τὸν ἐγγίσῃ
 ἀπ' τὸ φόβο του μαχαίρι,
 στὴ φυγὴ του θὰ νομίση
 στὸ φοριχτὸ τοῦ Χάρου χέρι.
 Νὰ δῇ ὀπίσω δὲ γυρίζει
 καὶ τ' ἀγέρι ποῦ σφυρίζει,
 βόλι φονικὸ θαρρεῖ
 μνήμα 'πίσω] του τὴ γῆ.

Στέκει τώρα, λαχανιάζει,
 τ' ἀηδονιοῦ ἀθῶο τραγοῦδι
 'στὴ σιγὴ τὸν ἀξαφνιάζει,
 κ' ἓνα 'μπρός του ἀγνὸ λουλοῦδι.
 'Στὸ τραγοῦδι π' ἀγροικάει,
 λαβωμένος ξεψυχάει
 καὶ τὸ λούλουδο 'στὴ γῆ
 αἶμα κόκκινο θωρεῖ.

Τὸ μυαλό του τρυπανίζει
 μαῦρος φόβος καὶ λαχτάρα,
 τὴν ψυχὴ του βασανίζει
 τῆς πατρίδος ἢ κατάρρα
 κ' ἢ ζωὴ ποῦ τ' ἀπομένει
 ἢ ζωὴ του ἢ κολασμένη
 εἶναι χάρισμα 'ντροπῆς,
 εἶναι τάφος τῆς ζωῆς!

Μάιος τοῦ 1897.

Χρ. ΒΑΡΑΕΝΤΗΣ